

Mathilde Bonetti

Piruetes sobre gel

La Gran Gala del Palestrella

Estrella Polar

Mathilde Bonetti

La Gran Gala del Palestrella

Il·lustracions de Caterina Giorgetti

Estrella Polar

Estrella Polar
Col·lecció: Piruetes sobre gel

Projecte editorial: Alice Fornasetti i Chiara Fiengo

Textos: Mathilde Bonetti

Projecte gràfic: Gioia Giunchi

Il·lustracions: Caterina Giorgetti

Disseny: Antonello Dalena

Color: Daria Cerchi

Títol original: *Gran Galà al Palastella*

Traducció: Marta Pasqual Llorenç

Adaptació de la coberta: Karla Pacheco

© 2012, Edizioni Piemme S.p.A., Corso Como, 15, 20154 Milà, Itàlia
International Rights © Atlantyca, S.p.A., Via Leopardi 8, 20123 Milà, Itàlia
foreignrights@atlantyca.it
www.atlantyca.com

© 2014, d'aquesta edició: Grup Editorial 62, s.l.u.,
Estrella Polar, Pedro i Pons, 9-11, 08034 Barcelona

www.estrellapolar.cat
info@estrellapolar.cat

Primera edició: octubre del 2014

Fotocomposició: Víctor Igual, s.l.

Impressió: Egedsa

Dipòsit legal: B. 16.182-2014

ISBN: 978-84-9057-512-3

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei.

Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47).

Tots els drets reservats.

AIRE DE NOVETAT

Tan bon punt va sortir de la pista, la Sàdia va mirar la Cleo, després va mirar l'Angèlica, la seva altra companya de patinatge, i, finalment, va mirar el seu telèfon mòbil, que li estava sonant a la mà des de feia una bona estona.

Era en Sebastiano.

En Sebastiano Poli feia artístic de parella en un altre palau de gel i era un rival directe de la Cleo, la qual patinava amb en David al Palestrella.

—I doncs, què esperes per contestar? —va preguntar la Cleo, que encara era a la pista però ja tenia la fulla d'un patí a la porta.

La Sàdia va prémer la tecla verda de la pantalla i va respondre mentre s'allunyava de la pista.

—Sàdia... hola. Sóc en Seb.

—Ho-hola.

La Cleo i l'Angèlica van allargar el coll, però la Betty i la Veronique, les seves respectives entrenadores, les van reclamar perquè acabessin l'exercici que estaven fent.

—T'havia dit que et trucaria —va continuar el noi—. Doncs aquí em tens. Com ha anat la tornada de Noruega?

No havia passat gaire temps des del Gran Premi Júnior, la competició internacional d'Oslo, on ell i la Sàdia s'havien conegut.

—La tornada, dius? Mooolt moguda —va respondre ella—. La Cleo es va haver d'operar el genoll i volia tornar a patinar l'endemà mateix.

En Sebastiano es va posar a riure.

—Coneixent-la, m'ho puc imaginar. Però està bé?

—Sí. En aquest moment és a la pista. Hem aconseguit tenir-la quieta durant un mes, però, després, amb la rehabilitació, ja hi ha tornat de seguida.

—Va patir una caiguda terrible, pobrissona.

Ningú no havia pogut oblidar el que havia passat al Gran Premi: durant la seva exhibició, la Cleo havia caigut a terra i havia picat amb el genoll.

El públic, els altres patinadors i fins i tot els jutges s'havien quedat amb la respiració continguda. Tot i això,

ella s'havia aixecat i havia volgut acabar l'exhibició tant sí com no. Va demostrar tenir una força de voluntat i una valentia d'autèntica campiona.

Però el genoll li havia continuat fent mal un cop va haver tornat a casa i, quan va anar al metge, van veure que s'hauria d'operar i deixar de patinar una temporada.

—Així, si li preguntés com es troba després de no patinar durant un mes, s'enfadaria? —va dir en Sebastiano.

—Més o menys —va respondre la Sàdia.

Hi va haver un instant de pausa i després en Sebastiano va reprendre la conversa en un to molt seriós:

—Escolta... necessito demanar-te un favor... Al nostre palau, hi entrena una noia. Es diu Lucilla Silvani.

A la Sàdia, aquell nom no li sonava, i, normalment, en el món del patinatge, es coneixien més o menys tots.

—Era al Gran Premi d'Oslo? —va preguntar.

—No, ja fa campionats. És boníssima. I també és més aviat... particular.

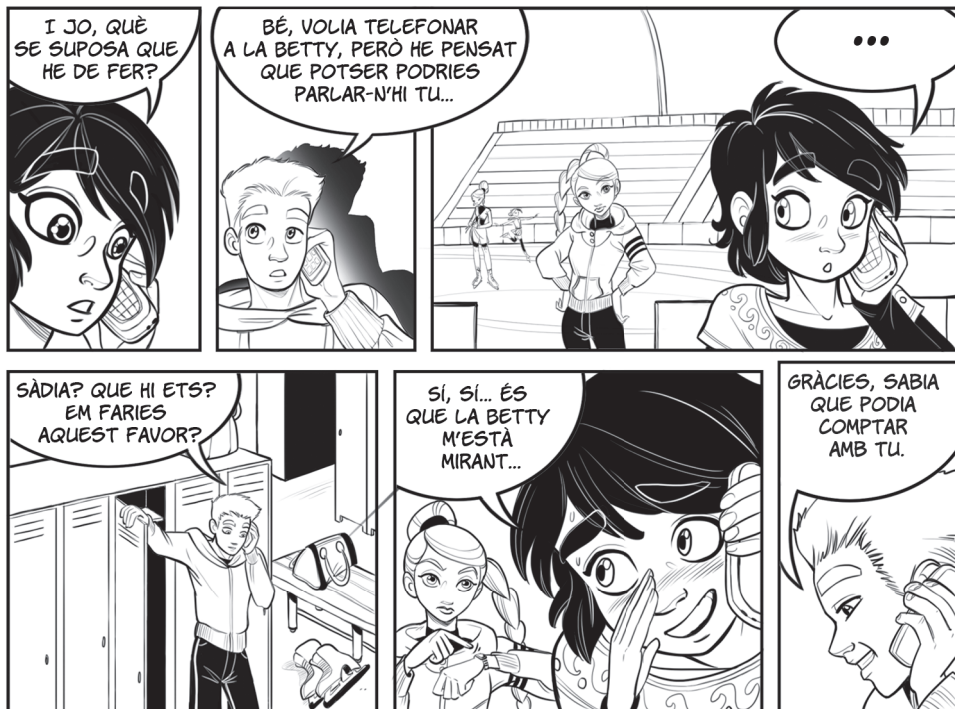
La Sàdia va obrir els ulls de cop. En Sebastiano estava parlant d'aquella noia d'una manera estranya... Què volia dir que era «particular»? Però, sobretot, quin favor volia demanar-li?

En Sebastiano va continuar:

—Al nostre palau de gel acaba d'arribar una nova entrenadora. Però la Lucilla no sembla que s'hi entengui gaire. Sé que estava valorant, juntament amb els seus pares, d'anar a entrenar a algun altre lloc... Ella voldria venir al Palestrella i, quan li he dit que hi tenia amics, m'ha demanat si li podia presentar l'entrenadora...

La Sàdia va notar que el somriure se li gelava a la cara. Semblava que en Sebastiano es preocupava una mica massa per aquella Lucilla...

Poc després, al vestidor femení del Palestrella...

—Jo crec que si un noi et truca per parlar-te d'una altra noia vol dir que no li interesses gens.

Aquesta era la Jasmina Gemma, Jazz per als amics.

Si aquesta frase l'hagués dita qualsevol altra persona, hauria sonat poc simpàtica, sense cap mena de dubte, però la Sàdia, la Cleo i l'Angèlica s'hi havien acostumat i sabien que valia més deixar parlar la Jazz i no fer-ne gaire cas.

—Bé, si un noi et truca i et parla d'una altra pot voler dir mil coses —va precisar l'Angèlica, mentre es col·locava la rossa i llarguíssima cua de cavall darrere l'esquena.

—A més, si en Sebastiano t'ha demanat un favor, vol dir que es refia de tu —va afegir la Cleo.

Però la Sàdia no semblava estar gaire convençuda.

—Normalment, els favors es demanen als amics; per tant, jo, per a ell, només sóc una amiga.

—No és veritat. En Max i jo ens demanem favors bastant sovint —va intervenir l'Angèlica.

—Sí, però sou insuportables —va comentar la Jazz—. Sempre enganxats!

—Hem de fer-te un curs perquè siguis més simpàtica, Jazz —va dir l'Angèlica, tot movent el cap per fer bro-ma—. I ja n'hi ha prou de parlar de nois, perquè jo estic patint la meva primera crisi esportiva —va concloure, en un to melodramàtic.

De sobte, totes les mirades es van dirigir cap a ella.

—T'has cansat de la dansa sobre gel i vols tornar a l'artístic? —li va preguntar la Cleo, obrint de bat a bat els seus ulls verds.

L'Angèlica havia començat fent patinatge artístic, però després s'havia passat a la dansa sobre gel. De petita havia fet ballet clàssic durant molts anys; per tant, l'únic que havia fet era tornar amb el seu «primer amor», com deia la seva entrenadora Veronique Testard.

—Com vols que m'hagi cansat de la dansa! —va exclamar l'Angèlica—. Jo ballaré sempre!

—Així, per què estàs en crisi? —va preguntar la Sàdia, encuriosida.

—Perquè la Federació ha canviat tots els programes de competició —va respondre l'Angèlica—. Ja no hi haurà balls obligatoris: ara només hi haurà *short dance* i *free dance*.

—I quin problema hi ha? —va preguntar la Jazz mentre apujava les seves celles fosques i els ulls blaus li quedaven totalment al descobert—. Això vol dir que els de dansa també tindran dues proves en comptes de tres, com abans? Almenys així deixaràs de dir que preparar-se per a una competició de dansa sobre gel és més difícil que preparar-se per a una competició d'artístic.

L'Angèlica va esbufegar.

—Jo no ho he dit mai, això, però sí, ara seran només dues proves en comptes de tres també per a mi. L'únic és que, ara, en el *short dance*, és a dir, en el curt, ens hi han afegit un munt de coses noves i és més complicat que quan hi havia tres proves.

—I què vol dir, això? —va preguntar una altra vegada la Sàdia.

—Vol dir que haurem de fer un ball amb un ritme musical establert per la Federació cada any, però, a més, hi haurà una part dels antics balls obligatoris...

—Tipus vals i tango?

—Exacte, però la música canviarà almenys dues vegades o potser tres durant l'exhibició i...

—En quin sentit canviarà? —va preguntar la Cleo. Ella també patinava en parella, tot i que feia artístic, però sempre li interessava tot el que tenia a veure amb el patinatge en parella.— No acabes de dir que hi haurà un ritme establert?

L'Angèlica va fer que sí amb el cap.

—Sí, però amb dues o tres músiques del mateix ritme. Per exemple, si escullen el llatinoamericà, caldrà barrejar una samba, una rumba o qualsevol altre ball llatí per fer diversos fragments de la coreografia amb tots els elements previstos pel reglament.

—Mmm, sembla complicat —va observar la Cleo.

L'Angèlica va mirar al sostre.

—Ja. Per sort, la *free dance* es queda bastant igual que el programa lliure vell, però tota aquesta història del curt vol dir que en Kevin i jo hem de refer tot el que havíem estudiat fins ara!

—Bé, no et deus pas pensar que seràs l'única, oi? —li va fer notar la Jazz—. Nosaltres també haurem de canviar tots els programes de la competició. La Betty ens està preparant les noves coreografies. I, a més, hi ha moltes altres novetats...

Aquesta vegada, totes les mirades es van dirigir cap a ella.

—Quines novetats? —van preguntar a la vegada la Cleo i la Sàdia, mentre l'Angèlica no deixava de mirar-la.

—Però, com pot ser que m'ho pregunteu! No heu sentit el que ha dit la Betty fa poc? Començarem a fer classes individuals. Serem tots junts a la pista i ella s'ocuparà de cadascun de nosaltres individualment.

La Sàdia va somriure.

—És clar que ho hem sentit, però aquesta novetat ens agrada, perquè quan la Betty s'ocupa de nosaltres individualment, millorem molt!

—Sí, però ens estressa molt més —va subratllar la Jasmina, mentre premia les dents.

—Bé, però la Betty també ha dit que no ens hem de preocupar, perquè seguirem fent entrenaments tècnics de grup per revisar els elements més difícils —va concloure la Cleo.